РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 14135/16
Дана 12.06.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против туженог Министарства здравља Републике Србије, ради поништаја решења број 512-02-00135/2016-16 од 01.07.2016. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 12.06.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења санитарног инспектора Одсека за санитарни надзор Крагујевац број 530-53-279/2016-10 од 02.06.2016. године, којим се ставом 1. диспозитива, налаже тужиоцу да се са дететом Б.Б., рођеном .... године, јави доктору медицине – педијатру Дома здравља Крагујевац - Дечји диспанзер, ради обавезне вакцинације против заразних болести или мишљења ординирајућег доктора о контраиндикацији да дете прими вакцину из Програма обавезне имунизације; ставом 2. диспозитива, рок за извршење решења је 8 дана од пријема решења и ставом 3. диспозитива, жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду 11.10.2016. године, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац наводи да је на основу свог личног уверења образложио своју одлуку да не жели вакцинисати своје дете, јер сумња у безбедност вакцина, због чега је тражио писмену гаранцију за безбедност истих. Тим

поводом нико од надлежних му није одговорио, али су издата решења по којима своје дете мора изложити ризику. Сматра да има право на информисаност, као и право да слободно одлучује о свему што се тиче здравља, а све у складу са чл. 31. и 25. Закона о правима пацијената, којима се гарантује неповредивост физичког и психичког интегритета пацијената, као и да нико не може бити подвргнут медицинским и научним огледима без свог слободног пристанка. Из наведених разлога сматра да постојећи програми представљају одступања од етике и традиције медицинског програма. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списа ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списа и образложења оспореног решења произлази да је санитарни инспектор Одсека за санитарни надзор у Крагујевцу, у вршењу инспекцијског надзора над применом закона, других прописа и општих аката којима се уређује област заштите становништва од заразних болести и над спровођењем мера ради спречавања појаве, сузбијања, елиминације и искорењивања заразних болести, увидом у документацију Служби за здравствену заштиту деце и омладине Дома здравља Крагујевац – Дечији диспанзер, утврдио да тужилац није на прописан начин спровео обавезну имунизацију свог малолетног детета Б.Б., рођене .... године, односно да дете није ванкцинисано, на начин и у року утврђеном у календару обавезне имунизације која је прописана Правилником о имунизацији и начину заштите лековима (“Службени гласник РС”, бр.11/06...118/13), те да је поступање тужиоца на тај начин супротно члану 32. Закона о заштити становништва од заразних болести, због чега је на основу члана 68. став 1. истог Закона, одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

Тужени орган је, решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења нашао да је првостепени орган правилно утврдио чињенично стање на основу извршеног инспекцијског надзора над применом закона којима се уређује област заштите становништва од заразних болести и над спровођењем мера ради спречавања појаве, сузбијања, елиминације и искоривања заразних болести, а по добијеном обавештењу од Дома здравља Крагујевац дана 01.06.2016. године, према коме тужилац није своје малолетно дете довео да прими обавезне вакцине на начин и у року утврђеном календаром обавезне имунизације прописаним Правилником о имунизацији и начину заштите лековима. Стога, како је тужени орган увидом у списе предмета утврдио да је првостепени орган на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјалне прописе, одбио је жалбу као неосновану. Тужени је ценио жалбене наводе за које је нашао да се не могу прихватити, образлажући наведено позивом на одредбе члана 1. Закона о заштити становништва од заразних болести, као и на обавезу вакцинације утврђене чланом 32.

став 2. Закона о заштити становништва од заразних болести (“Службени гласник РС”, бр.15/2016). Тужени констатује да је Правилником о имунизацији и начину заштите лековима, у члану 9. - 11. прописан начин утврђивања привремене и трајне контраиндикације, па налази да уколико странка сматра да постоје разлози за привремену или трајну контраиндикацију, морала је да испоштује поступак прописан наведеним одредбама. Код наведног, тужени је нашао да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио чињенично стање, правилно применио материјално право и на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 1. Закона о заштити становишта од заразних болести (“Службени гласник РС”, број 15/16) прописано је да се овим законом уређују заштита становништва од заразних болести и посебна здравствена питања, одређују се заразне болести које угрожавају здравље становништва Републике Србије и чије спречавање и сузбијање је од општег интереса за Републику Србију, спровођење епидемиолошког надзора и мера, начин њиховог спровођења и обезбеђивање средстава за њихово спровођење, вршење надзора над извршавањем овог закона, као и друга питања од значаја за заштиту становништва од заразних болести. У члану 2. наведеног закона таксативно су наведене заразне болести, у смислу овог закона. Одредбом члана 17. став 1. тачка 8) истог закона прописано је да посебне мере за заштиту становништва од заразних болести јесу имунизација и хемиопрофилакса.

Чланом 32. став 1. наведеног закона имунизација се врши имунолошким лековима, а према ставу 2. истог члана закона, обавезна имунизација је имунизација лица одређеног узраста, као и других лица одређених законом, коју лице које треба да се имунизује, као ни родитељ, односно старатељ не може да одбије, осим у случају постојања медицинске привремене или трајне контраиндикације коју утврђује доктор медицине одговарајуће специјалности или стручни тим за контраиндикације.

Полазећи од наведеног чињеничног стања и примењених прописа у овој управној ствари, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, нашавши да му је правилно наложена инспекцијска мера у складу са цитираним одредбама Закона о санитарном надзору и Закона о заштити становништва од заразних болести, дајући при том за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога, што и по оцени Управног суда, тужилац није поступио у складу са својом законском обавезом да дете одведе на обавезну вакцинацију од одређених заразних болести, чиме је онемогућио спровођење прописаних мера ради заштите становништва од заразних болести, а да при том није био потребан пристанак тужиоца као законског заступника детета. Вакцинација је вид заштите становништва од заразних болести, а спречавање и сузбијање ових болести је не само од интереса за појединца већ и од општег интереса за Републику Србију и заштиту њеног становништва. Изузетак од правила према коме се медицинска мера не може предузети противно вољи пацијента, постоји једино када је од интереса појединца претежнија заштита јавног интереса, са ког разлога се за спровођење обавезне вакцинације не тражи писмени пристанак пацијента, законског заступника детета, односно лица лишеног пословне способности. Имајући у виду наведено, важећим одредбама Закона о заштити становништва од заразних болести је изричито

искључена могућност одлучивања пацијената у случајевима када закон прописује обавезну имунизацију. То произлази из чињенице да је имунизација превентивна мера заштите лица од заразних болести, те је разлог због кога постоји обавезна вакцинација интерес јавног здравља који налаже да што више људи буде вакцинисано како би се спречило ширење заразних болести. Циљ вакцинације није да се од болести заштите само појединци, већ да се формира ланац имунизираних лица који ширење заразне болести умањује или потпуно спречава, те да свеукупно деловање друштва буде управљено у циљу спречавања, сузбијања и искорењивања заразних болести.

Суд је ценио све наводе тужбе, а нарочито наводе којима се указује да су поступањем управних органа повређена тужиочева права као пацијента да слободно одлучује о свему што се тиче његовог живота и здравља, али је нашао да исти нису од утицаја на одлуку у овој правној ствари, код чињенице да је према важећем Закону о заштити становништва од заразних болести изричито искључен пристанак лица на обавезну имунизацију.

Имајући у виду напред наведено, Управни суд је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 40. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 12.06.2019. године, I-4 У 14135/16

Записничар
Снежана Томић,с.р

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ